

Buletinul de știri NS

NSDAP/AO : PO Box 6414

Lincoln NE 68506 USA

www.nsdapao.org

#1126

13.10.2024 (135)

Adolf Hitler: Führer iubit

Partea 3

Adolf Hitler: Liderul sacrificiului personal

de Michael Storm

Național-socialismul, ca orice mișcare revoluționară, este alimentat de *sacrificiul personal*. Mișcarea noastră este unică prin faptul că liderul nostru nu numai că a dat un exemplu de sacrificiu personal în timpul luptei pentru putere, dar a făcut acest lucru pe parcursul întregii sale vieți.

Pe când Hitler era doar un tânăr, a cedat pensia de orfan surorii sale mai mici, Paula, și apoi a pornit pe cont propriu pentru a supraviețui într-o lume ostilă, în care pâinea zilnică a trebuit să fie câștigată cu greu. Acest exemplu timpuriu de a pune nevoile altora înaintea lui însuși a fost constant în viața sa.

În timpul Primului Război Mondial, Hitler a împărtășit toate greutățile soldaților de rând. Regimentul său a fost însângerat pe front. Pe măsură ce forțele sale scădeau, fiecare om era solicitat să facă mai mult. Niciun om nu a făcut mai mult decât

Hitler. S-a oferit în mod constant voluntar pentru sarcini suplimentare, a acceptat cele mai periculoase misiuni și a ratat moartea la limită de zeci de ori. Era ca și cum numai prin voința sa ar fi putut aduce victoria Germaniei. Când a venit timpul să plece într-o binemeritată odihnă sau permisie, a refuzat și, în schimb, a dat-o unui bărbat căsătorit pentru a putea petrece timp acasă cu familia sa.

După înjunghierea pe la spate și înfrângerea umilitoare a Germaniei, Hitler a jurat că își va dedica restul vieții pentru a face Germania măreață și pentru a anula maleficul tratat de la Versailles. În timpul acestor ani de luptă, a cunoscut privațiuni și mai mari decât în tinerețe.

Garderoba sa personală era atât de sărăcăcioasă încât un membru al partidului a trebuit să doneze un costum pentru ca Führerul să se poată întâlni cu marii industriași. Nu numai că a trăit umil pentru ca fiecare semn să poată merge în luptă, dar a trebuit să renunțe și la visul de a deveni vreodată (sau cel puțin așa credea el la vremea respectivă) artist sau arhitect.

Câștigurile materiale nu erau singurele sacrificii pe care partidul le cerea liderului său. Hitler se plângea adesea că nu se putea bucura de căminul și sânul propriei familii, deoarece nu se putea căsători, deoarece era căsătorit cu toată Germania. Mai rău, știa că nu va putea cunoaște niciodată bucuria de a fi tată, pentru că ar fi nedrept pentru copiii săi, adică povara de a-i călca pe urme ar fi prea mare pentru ei.

Când războiul s-a abătut asupra Germaniei, Führerul a fost nevoit să renunțe la visul său de a-și reconstrui orașele. Apoi și-a îmbrăcat uniforma și a refuzat să o dea jos până la obținerea victoriei. A lucrat non-stop, având mereu tot mai multe de făcut. Cartierul său general, "bârlogul lupului" din Rastenburg, a fost îngropat într-o pădure mlăștinoasă, care era prea caldă vara și prea rece iarna. Personalul său a considerat că este o misiune lipsită de bucurie și abia aștepta să fie repartizat la Paris sau la Berlin, lăsându-l pe Führer în urmă să muncească pentru Germania fără distracții, lumini strălucitoare sau fructele dulci ale victoriei.

În buncărul Führerului, în primăvara anului 1945, Hitler se abătea pentru câteva minute de la conferințele militare pentru a admira machetele magnificelor orașe național-socialiste pe care visa să le construiască după război, știind prea bine că acestea nu vor fi construite niciodată în timpul vieții sale.

Când obuzele sovietice au început să cadă asupra orașului, i-a spus generalului Waffen SS Leon Degrelle că, dacă ar fi avut un fiu, ar fi vrut ca acesta să fie ca

Degrelle, dar că Degrelle trebuie să-și păstreze viața, împreună cu colonelul Hans-Ulrich Rudel, pentru ca ei să inspire viitorii tineri germani cu eroismul lor. Führerul a spus că va face sacrificiul suprem pentru Germania și că nu va fugi, ci va lupta cu inamicul până la capăt, iar apoi îi va priva pe capitaliști și bolșevici de plăcerea evreiască de a-l judeca, dar și de a-i mutila trupul, așa că a luptat până când "Untermenschen" au fost la doar câțiva metri distanță, iar apoi a zburat până în Valhalla.

Adolf Hitler a fost un om care s-a sacrificat, și-a sacrificat întreaga viață, pentru poporul său. Această mare virtute este o caracteristică intrinsecă a național-socialismului, și anume sacrificiul individului pentru un bine mai mare. Acesta este motivul pentru care un singur național-socialist valorează cât o sută de democrați sau republicani. Este ceea ce ne face atât de puternici și de temuți.

Ca tânăr soldat, obișnuiam să lucrez 48 de ore pe săptămână într-o fabrică locală, să donez întregul meu salariu partidului, să fac curățenie la sediu, să fiu la birou, să strâng semnături pentru petiții, să pregătesc mese, să dau interviuri la televiziune și, din când în când, să mă distrez într-o bătălie de stradă cu gunoaiile pământului. Cei mai mulți dintre național-socialiștii "de vreme bună" erau greu de găsit atunci când venea timpul să muncească sau să doneze niște bani adevărați. Nu este surprinzător faptul că toți au fost eliminați din mișcare nu prin amenințări cu moartea sau bombe, ci prin lipsa lor de convingere în național-socialism. Ei voiau să "petreacă" și să culeagă glorie de pe urma sacrificiilor demne ale altor tovarăși. Aceste drone au părăsit rapid partidul și, de fiecare dată când au făcut-o, acest lucru ne-a făcut mai puternici.

În comparație cu sacrificiile Führerului nostru, banii, sudoarea și sângele meu sunt o jertfă de nimic. Cu toate acestea, mișcarea noastră este plină astăzi de tovarăși ale căror sacrificii îi transformă în eroi: adevărați național-socialiști precum Reinhard Sonntag, care și-a dat viața în urmă cu doar câțiva ani, și Gottfried Kuessel, care a stat în închisoare mai bine de doi ani (și riscă încă opt ani de închisoare), precum și mulți, mulți alții care, din motive de securitate, nu pot fi numiți, dar fără de care nu ați fi ținut astăzi acest ziar în mâini și nu ați fi citit acest articol.

Noi, național-socialiștii, judecăm un bărbat sau o femeie după un singur criteriu de putere, și anume cât de mult se *sacrifică* pentru victorie. Cât de deștepți sunt (sau cred că sunt), cât de bogați sunt, cât de buni luptători pretind că sunt sau câtă bere pot consuma, toate acestea nu înseamnă nimic... ci doar *cât de mult dăruiește o persoană din ea însăși!*

Fiecare dintre noi - inclusiv *tu și eu* - trebuie să-și pună această întrebare cheie!

Heil Hitler!

Începutul

Această relatare a ultimei lupte a Führerului în Primul Război Mondial a apărut în *Der Schulungsbrief*, ediția din martie 1934. Scrisă de Kurt Jeserich, ea se bazează pe informații de la Ignatz Westenkirchner, camaradul de război al lui Hitler, care s-a întors în Germania din America în anii 1930.

Marea moarte geme în toată Flandra. Moartea blindată este peste tot. Pământul Tom tremură în timpul bătăliei defensive din 1918. Focul se rostogolește peste gropile de obuze și tranșee. Trupele engleze eșuează în atacul lor împotriva înălțimilor Moche, în apropiere de Comines. Trupele de asalt americane se prăbușesc împotriva pumnului de buzunare de luptă gri-câmp. Coloane de tancuri se prăbușesc spre moarte împotriva stâncii de eroism german.

În mijlocul zgomotului de mitraliere răsună obuzierele, artileria, minele și gloanțele avioanelor care se scufundă. Sângele fertilizează pământul, care miroase a praf de pușcă și în care morții nu-și găsesc nici măcar liniștea morții. Din munții de victime, soarta formează un monument de eroism și de agonie oribilă a unei umanități aproape disperate.

O lume este unită în ură. Distrugere! Ruină! strigă din țevile fierbinți ale tunurilor sale.

La fel a fost și în față!

Împrăștiți în tranșee și gropi de vulpe se află eroii regimentului List cu mitralierele și puștile lor, înfipti în șanțurile pământului răscolit; sângerând, dar luptând în continuare, blestemând, dar fără să se retragă!

Seara de 19 octombrie 1918 se lasă peste peisajul rănit mortal al lui Flander. Dar moartea încă nu doarme. Încă mai fulgeră, galben-roșu și furibund, focul navalnic al bătăliei materiale. Trupele sunt epuizate, ude și acoperite de noroi, obosite și înfometate. Oameni individuali se ridică din tranșee și se împiedică grăbiți din

gaură de obuz în gaură de obuz spre spate: cărauși de alimente! Și inamicul își dublează focul.

Trei mușchetari, alergători din statul major al regimentului, se întrec cu moartea. Undeva, în spate, se află buncărul de artilerie abandonat. Acolo ar trebui să se afle bucătăria de campanie. Avansează, salt cu salt, prin grindina de plumb.

Luminile stranii ale rachetelor colorate strălucesc între liniile de front. Apoi, în cele din urmă, găsesc proiectile de artilerie și lăzi goale de obuze. Bucătăria de campanie a fost atinsă. Cei trei mușchetari respiră ușurați.

Dar bateriile inamicului fac din nou ravagii. Impact după impact, fulgere tremurânde sfâșie fântâni de pământ. Lemnul și bucăți de oțel zboară în sus odată cu noroiul și cad pe acoperișul buncărului. Trece sfert de oră după sfert de oră. Imposibil să ne întoarcem pe front acum. Soldații se îngrămădesc și așteaptă în buncăr. Și în dreapta și în stânga, în fața și în spatele lor răzbate într-o baie de oțel efectul celei mai oribile tehnologii de distrugere. Trei mușchetari bavarezi sunt blocați într-o groapă de pământ de arbitrariul țevilor de tun; viața lor nu mai depinde de fapta eroică și de propria voință, ci pur și simplu de lipsa de sens a coincidenței și de devotamentul artileriștilor necunoscuți din spatele tunurilor germane, care încearcă să-i doboare pe adversarii englezi.

Astfel de ore pe frontul Marelui Război necesită oameni adevărați. Și dacă mulți soldați stăteau cu groaza și disperarea suflându-le în ceafă, aici, în buncărul pe jumătate îngropat de lângă Moche, în Flandra, în această noapte de 19 octombrie 1918, stătea unul care stăpânise această disperare, caporalul, alergătorul, broboșarul, bunul camarad. A învins în el însuși ceea ce adesea îi îngrozea pe ceilalți. Acum patru ani a stat pe front. Aici, în Flandra, a trăit o dată botezul focului. De atunci a trecut prin nevoi și moarte în spiritul de voluntariat al eroismului său. Bayerriwald, Wytschaete, La Bassee, Fromelles, Somme, Bapaume, Soissons, LaFontaine - acestea au fost marile bătălii pe care le-a trăit. Când toți au disperat, el a rămas ferm; când alții înjurau, el a tăcut. Când ei se prăbușeau de epuizare, el și-a făcut datoria. Da, și-a făcut mai mult decât datoria: de multe ori a intervenit în locul unui camarad și - în locul lui - și-a riscat el însuși moartea în infernul bătăliei. Alergătorii regimentului știau de inițiativa lui - înainte, înainte - ori de câte ori era vorba de a transmite ordinele pe front prin baraje. Când se pregătea să sară de la adăpost, înconjurat de furia distrugerii, vocea lui răsuna ferm: "Acum la treabă!" Nu părea să aibă nervi, iar când ceilalți își pierdeau curajul, el îi privea cu ochii lui mari și limpezi, iar ei se linișteau din nou și continuau să lupte.

Când petrecea cu ei acele ore rare și liniștite din spatele frontului, le vorbea cu entuziasm despre dragostea lui: patria! Vorbea despre certitudinea victoriei și despre destinul pe care Germania îl va avea într-o zi, pentru că avea în spate un destin pe care nu ar fi trebuit să-l aibă altfel.

Ei nu-l înțelegeau, dădeau din cap când vorbea așa. Cu toate acestea, au simțit ceva dintr-un mare adevăr în cuvintele sale. Asta îi făcea să se teamă și să fie neajutorați și îi făcea să râdă.

"Într-o zi, mult mai târziu, o să mă înțelegi!", spunea atunci de obicei. Adesea, aceste discuții erau încheiate de o alarmă, de ordinul pentru o nouă misiune. Atunci, caporalul, alergătorul, stătea din nou la postul său.

Acum, cei trei stăteau aici, împreună, în buncărul distrus. Ora după oră trecea.

Apoi, brusc, mult așteptată, străfulgerarea unui obuz care exploda a intrat în buncăr. Detonarea îi aruncă pe oameni la pământ, paralizându-i de groază, și aruncă pământul în sus. A fost o lovitură directă la intrarea în buncăr. Totul s-a întâmplat într-o fracțiune de secundă.

Apoi, oroarea diavolească a războiului în epoca noastră civilizată, s-a strecurat într-un nor invizibil: gazul!

În timp ce un alt atac este lansat pe linia frontului, oamenii din buncărul de aici luptă împotriva acelei morți corozive care roade plămânii și ochii. Pe front, atacul face ravagii. În buncăr, noaptea continuă, nesfârșită...

În amurgul dimineții, un caporal se împiedică în cabina de pansament. Câteva zile mai târziu, un tren spital se îndreaptă spre patria natală. În vagon, alături de războinici împușcați, un soldat orb, alergătorul de ieri, broboada.

Cel care, în nesfârșitul de bătălii, nu putea vedea mai departe cu ochii lui sănătoși decât sectorul său de tranșee și micul petic de găuri de obuze pe care moartea încerca în zadar să-i vâneze viața și ordinele pentru trupele combatante, el - cel orb - devine acum văzător. E noapte în jurul lui, dar în inima lui strălucește faima devenirii sacre, iar el, cel orb, vede acum clar în lumina acestei flăcări întinderile nesfârșite ale evenimentelor mondiale, care au început cu sânge și se vor sfârși cu sânge. El vede dorința fatală a poporului său, vede suferința și mizeria unei lumi întregi. Da, el vede calea spre mântuire!

Și în timp ce mulțimile roșii scuipe pe stema Reich-ului, în timp ce răzvrățiții desfășoară zdrențele libertății, o voință se coace în acest om: sângele acestui război, nu trebuia să curgă în zadar. Coroana victoriei unei victorii mai bune - Germania o va ridica într-o zi pe steagurile noului său popor!

Acesta a fost jurământul tăcut al unui soldat orb și astfel a început, la 9 noiembrie 1918, în spitalul din Pasewalk, istoria mișcării național-socialiste.

Un singur om a plecat de aici și a devenit toboșarul, și peste tot unde a format noi germani din oameni, aceștia ridicau brațul în semn de nouă credință, așa cum strămoșii ridicau sulita atunci când își salutau regele, pe Führer.

Adolf Hitler în Primul Război Mondial

Raportul Camarazii de front (1914-1918) ai Führerului

Un om ia doisprezece prizonieri

La 10 octombrie 1914, l-am plecat pe frontul de vest cu regimentul "List", din care făcea parte și Hitler. Flandra a fost primul nostru sector. Dar abia în 1916, în timpul luptelor materiale acerbe, l-am întâlnit personal pe Adolf Hitler. Amândoi trecusem nevătămați prin război până în acel moment. Într-o seară, ne aflam amândoi într-o poziție de tun abandonată, când inamicul a început să tragă cu furie și sălbăticie. Apoi ne-au "servit" cu gaz. Toată noaptea, artileria a martelat poziția noastră. Am crezut că am scăpat cu bine până în zori, când am aflat că Hitler își pierduse vederea. El însuși a spus că nu mai vedea și că își ținea mâinile în fața ochilor care îl dureau. Apoi a fost dus la un spital de campanie din spate.

Îmi amintesc clar un incident care atestă curajul personal al lui Hitler în război. S-a întâmplat la Epagny. În timpul unei înaintare, Hitler, în calitate de mesager, a trebuit să treacă pe o pantă împădurită ocupată de soldați francezi izolați de unitatea lor. Vârfurile căștilor lor depășeau vârful gropilor de vulpe. Adolf Hitler i-a recunoscut prin ochelarii săi de campanie, a luat un pistol și a făcut un semn cu mâna spre spate, ca și cum camarazii săi ar fi venit în spatele lui. A alungat doisprezece soldați francezi din pozițiile lor și i-a dus înapoi la postul nostru de comandă.

Hitler vorbea adesea, în orele de singurătate, despre viitorul politic al Germaniei. Mai presus de toate, era preocupat de divizarea Reich-ului în multe state mici. El a comparat numeroasele state mici germane cu aşchii de hârtie, pe care le-a legat individual de o sfoară. O singură adiere de vânt, spunea el, le-ar putea spulbera. Dar dacă le lega pe toate împreună într-un pachet, nici măcar un vânt puternic nu le putea muta. Chiar şi cel mai simplu om dintre noi a înţeles ce voia să spună.

Ignaz Westenkirchner

În bătălia materială

Armata de Vest primeşte întăriri, pentru că unităţile cunoscute din est au fost eliberate. Ce înseamnă asta poate fi măsurat doar de cel care a stat aici ani de zile în focul de tobe al bătăliilor materiale, de cel care - acoperit de noroi uscat şi sânge - simte înjunghierea în plămâni care vine de la gazele otrăvitoare, şi de cel care zi de zi - rănilor deschise de schije abia au cicatrice - concurează cu moartea prin ecranul artileriei şi bea cu nerăbdare o gură de cafea sau mănâncă o coajă uscată de pâine ca şi cum ar fi cea mai bună prăjitură.

Regimentul 16 de infanterie de rezervă, numit "List", în formaţia Diviziei a 6-a bavareză de rezervă, luptă lângă Soissons, deşi nu a fost realimentat, este secătuit de sânge şi muniţie, nu a avut haine proaspete de şapte săptămâni, este epuizat de marşurile forţate, este udat de ploaie şi doreşte odihnă. De fapt, au fost epuizaţi de lupte, dar de fapt sunt o rezervă în spatele flancului drept al Armatei a Şaptea şi al Armatei I.

În realitate, în seara zilei de 26 mai, ei se aflau în primele linii ale unei mişcări de dreapta şi se presupune că acum ar trebui să înghesuie inamicul. De la Ailette, ei privesc spre Aisne. Comandantul lor este Anton von Tubeuf, un maior. Este al nouălea comandant al regimentului şi conduce "Listers" de cinci zile. El poartă cu el celelalte unităţi din divizie peste faimosul şi infamul Chemin des Darnes.

Întregul regiment strănută în timp ce aleargă şi se luptă, deoarece terenul este acoperit în mod dens cu gaze trase de artilerie. Aici sunt creste abrupte, înălţimi accidentate şi "locuri de dans al vrăjitoarelor" sfâşiate de schije şi gloanţe cu rădăcini de copaci smulse şi ramuri care ies din pământul ars. Peste ele trebuie să se ridice mortierele, mitralierele şi muniţia pentru a le pune pe poziţie. Iar aerul este în permanenţă survolat şi şuiert de fierul încins de toate mărimile şi formele. Liniile telefonice de la statul major al regimentului la batalioane şi între batalioane

sunt imposibile. În ceea ce privește comunicarea ordinelor, mesagerul domină incontestabil. Cu o siguranță aproape onirică, el aleargă și sare din crater și zboară, găfâind, printre detonări cu fântânile lor de oțel, foc, pământ și fum care se ridică peste găuri, grinzi și cadavre, în zumzetul infernal al cuibului de viespi de obuze acoperite cu oțel. Dacă nu reușește să-și transmită mesajul sau ordinul prin confuzia arzătoare a morții la omul potrivit, atunci întreaga operațiune se duce de râpă, iar voința de fier a acestui cuget de luptători de flancuri care avansează se prăbușește în eșec. Alături de lideri, el poartă acum soarta și rezultatul acestei bătălii în capul său, în buzunar, în priceperea și în curajul său.

Țimp de cinci zile, războiul sălbatic se desfășoară în toate manifestările sale și - ca de atâtea ori înainte și de atâtea ori după aceea - cel mai neobosit, cel mai curajos, cel mai neînfricat mesager al regimentului aleargă, sare, raportează, primește ordine și aleargă de la stat major la punct, de la batalion la comandant.

Și după cinci zile, regimentul a rulat frontul inamicului pe 23 de kilometri, l-a spart cu îndrăzneală și, până la numărătoare, a luat 400 de prizonieri, 16 tunuri, 100 de mitraliere, patru camioane, 15 vagoane de muniție și o tabără de geniști.

"Alături de realizările conducătorilor individuali, meritul principal pentru executarea strălucită a atacului trebuie să fie mulțumit mesagerilor regimentului", așa a declarat comandantul R.I.R 16, numit "List", Anton von Tubeuf.

La 1 iunie 1918, regimentul este onorat prin faptul că comandantul său primește Ordinul Militar-Max-Josef. Iar la 4 august, noul deținător al Ordinului Militar-Max-Josef von Tubeuf îi pune Crucea de Fier clasa I pe pieptul caporalului Adolf Hitler, cea mai înaltă și pentru soldatul de rând din tranșee cea mai rar acordată decorație.

W. L. Diehl

Lovitură directă asupra buncărului de comandă

În jurul prânzului, mesagerii aduc noile ordine de atac. Din nou, Adolf Hitler este acolo, neclintit și neobosit în îndeplinirea datoriei sale periculoase. Adesea, el preia de bunăvoie cele mai dificile misiuni pentru unul sau altul dintre camarazi, până în primele rânduri, sub focuri grele.

În jurul orei 1:30 este lansat cel de-al doilea atac cu sprijin de artilerie. Pierderile celor care iau cu asalt terenul deschis sunt îngrozitoare. Doar câțiva reușesc, cu baioneta în mână, să pătrundă în primele tranșee inamice și să ia prizonieri. Nu pot merge mai departe. În zadar al doilea batalion încearcă să vină în ajutorul camarazilor aflați mai în față. Liderul, locotenentul în rezervă Schubert, cade deja în timpul primului asalt.

Acum, comandantul regimentului, locotenent-colonelul Engelhardt, se îndreaptă personal spre marginea nordică a pădurii. Cu ajutorul ochelarilor de teren se familiarizează cu situația și spionează cel mai bun loc pentru a ataca inamicul. Dar ochii vigilenți l-au reperat deja. Focurile de mitralieră plouă asupra lui, sfâșie tufișurile din dreapta și din stânga și străpung copacii. Ricoșeele zumzăie prin aer. Acolo, Adolf Hitler și caporalul Bachmann se grăbesc și îl acoperă cu propriile corpuri. Comandantul, cu vederea afectată, îl întreabă uimit pe Hitler: "De ce asta?". "Nu vrem să ne pierdem a doua oară comandantul regimentului", este răspunsul modest. Drept mulțumire, o strângere de mână tăcută din partea comandantului, ca și cum toate acestea ar fi fost de la sine înțelese.

17 noiembrie: Cea mai mare activitate de artilerie grea din partea inamicului. Cu o jumătate de oră mai devreme, comandantul brigăzii, Excelența Sa Grossmann, a dat personal ordinul de a elibera Regimentul List, secătuit de sânge. "Ai grijă să te întorci", i-a spus în cele din urmă locotenent-colonelului. Pentru a primi acest ordin, comandanții de companie au sosit la buncărul de comandă al regimentului. Din cauza spațiului limitat, Adolf Hitler și camarazii săi trebuie să părăsească pentru scurt timp buncărul. Acolo - este puțin după ora 2:00 - un alt șuierat. O explozie enonuoasă - o lovitură directă asupra buncărului de comandă al regimentului.

Adolf Hitler este primul care se grăbește să vină în ajutor. O scenă teribilă îl întâmpină. Morți printre ruine zăceau subofițerul de comunicații Kreitmaier, ofițerul-cadet Wimmenauer și un recepționar de ordine. Grav răniți sunt sergentul Ostberg, funcționarul regimentului, și ofițerii-reprezentanți Oberer și Martin. Acum, ochiul său îl caută pe venerabilul comandant. Este și el mort? Acolo, îl vede pe locotenent-colonel căzând pe spate cu un geamăt, îl aude mormăind: "Am vrut doar să-mi servesc patria!"

Dintr-o săritură, Hitler îi este alături. La fel și tovarășa Bachmann. Mâna stângă mutilată a comandantului atârână, iar piciorul drept este roșu de sânge - un fragment de obuz i-a secționat artera principală. Pierderea de sânge este mare; numai o acțiune rapidă poate aduce salvarea. Hitler nu stă prea mult pe gânduri. Repede, el

plasează o compresă de mușchi deasupra răni adânci și o leagă cu un cablu de telefon pentru a opri sângerarea masivă. Funcționează, bandajul de urgență este abil și își îndeplinește scopul.

Un camarad de regiment

Mesagerul

În timpul nopții a trebuit să duc de două ori mesaje la batalionul trei din sectorul sudic al Roeux. Mesagerul Hitler trebuia să mă însoțească. Pe o porțiune scurtă am putut folosi terasamentul trenului ca acoperire binevenită. Dar în curând a trebuit să-l părăsim și să traversăm teren deschis. Drumul ne-a condus pe lângă două poziții avansate de tunuri. Abia ne-am apropiat de ele, că inamicul ne-a întâmpinat cu un foc ucigător. Bineînțeles, această cheltuială de muniție nu era destinată doar nouă, ci mai ales tunurilor, ceea ce trebuie să fi trezit suspiciunile englezului. Dacă aș fi fost singur, nu aș fi avut nicio rețineră să mă adăpostesc complet. Nimeni nu mi-ar fi reproșat nimic. Mesajul nostru nu avea nimic de-a face cu acțiunea militară a batalioanelor. Dacă ar fi ajuns acolo câteva ore mai târziu, nu ar fi făcut nici cea mai mică diferență. Dar tovarășul meu era de altă părere. Fără nici cea mai mică ezitare, a căutat - folosindu-se de orice acoperire, firește - să treacă rapid prin cazemata vrăjitoarei.

În cazul mesagerilor, se întâmplă deseori să traverseze teren deschis sub focul cel mai intens, în timp ce pentru mine o astfel de mișcare era ceva nou, în ciuda anilor petrecuți în tranșee. Bineînțeles, nu am vrut să fac o figură proastă și a trebuit să îi urmez. Și a mers bine. Amândoi am ieșit din zona periculoasă fără să fim răniți.

Pe drumul de întoarcere, abia ne apropiasem de tunuri când focul inamicului a început din nou. Bineînțeles, nici de data aceasta nu a fost posibil să ne oprim, și, picurând de sudoare, dar nevătămați, am ajuns la terasamentul de protecție al trenului.

În următoarele două faze ale bătăliei de la Arras, Hitler m-a însoțit din nou de câteva ori și de fiecare dată am scăpat fără să fim răniți.

În acele zile am avut vaga senzație că acest mesager avea un noroc extraordinar și ce era mai firesc decât să mă simt mai puțin în pericol când eram în compania lui.

Un tovarăș de front

Soldatul necunoscut

În timpul prelegerii comandantului - care vorbea despre situația și despre îmbunătățirea pozițiilor noastre - s-a deschis cortina și a intrat mesagerul Hitler. A salutat (cât mai bine posibil, având în vedere înălțimea mică a cavernei și a transmis un mesaj scris. Comandantul l-a scanat fără să-și întrerupă prelegerea și i-a făcut semn mesagerului că poate pleca. Când cortina s-a închis în urma lui, maiorul și-a întrerupt discursul și, făcând semn spre cortină și vorbind cu o voce ridicată, a spus: "Când trimit acest mesager știu că misiunea va fi îndeplinită la fel de bine ca și cum ar fi fost făcută de cel mai bun ofițer al regimentului meu".

Această laudă ne-a provocat cea mai mare uimire, ceea ce este de înțeles. Deoarece maiorul von Tubeuf ne era cunoscut de mult timp ca un lider care nu aducea laude decât în cele mai rare cazuri, astfel încât această laudă a fost deosebit de semnificativă atunci când a fost acordată unui soldat căruia comandantul abia dacă îi putea cunoaște numele.

Locotenent Adolf Meyer

Sursa: *SS Leitheft*, decembrie 1943

NS KAMPFRUF
KAMPFSCHRIFT DER NATIONALSOZIALISTISCHEN DEUTSCHEN ARBEITERKAMPF AUSLANDS- UND AUFBAUORGANISATION

Der Kampf geht weiter !

Seitlang Jahre nach der Kapitulation der Wehrmacht am 8. Mai 1945 ist die nationalsozialistische Bewegung stärker als je zuvor in der Nachkriegszeit. Und zwar nicht nur in Deutschland, sondern auf globaler Ebene!

Idiosyncrasy von Massenmord, Verbrechen, Verfolgung und Verleumdung haben nicht abgewandt, die Kräfte der großen bis in unsere hoch geliebten Führer Adolf Hitler zu entwickeln.

Alle Nationalsozialisten sind unsterblich arbeitslos. Volk- und Rassenmenschen sollen Schüler an Schulen im Kampf um die Erhaltung unserer weißen Völker.

Der Umgang ist zwar stärker geworden, aber die Größe des hochgradigen Völkertat ist heute noch viel größer als in der Vergangenheit.

Der rasend schnelle Gegen ist also dabei, das Volkstum - gegen alle weißen Völker (?) zu kämpfen. Seine Mittel sind Zerstörung, Überforderung und Panikmache.

Es "regnet" oder "blitzt", es ist Wähleraufbruch oder Straßenschlag, es ist Propagandakampagne, es ist auf einen Schicksalsschlag an der Spitze Nationalsozialisten hat seine Pflicht!

Hitler!
Gottfried Lauck

Buletinul de știri NS
www.nsdapao.org
#1005 18.06.2022 (133)
NSDAP/AO: PO Box 6414 - Lincoln NE 68506 - USA

Raportul de față
Interviu cu Molly
Partea a treia

NSK: Proiectele tale actuale sunt, evident, legate de filozofie și artă.

Vă rugăm să descrieți opinia dumneavoastră cu privire la impactul acestor subiecte în politică.

Molly: Ei bine, încerc să mai actualizez galeria foto, dar în principal m-am concentrat pe Adolf Hitler și Armata omenirii (www.mourningthefascist.com/truth.htm). Am ajuns la 21 de pagini acum și mai am atât de multe de făcut. Studiarea celui de-al Doilea Război Mondial este un câmp minat absolut de informații. Cauți informații despre un lucru și găsești alte două lucruri de cercetat. Te simți un pic ca și cum ai fi un arheolog, săgăcit dintr-un îngropat. Un trecut pe care Ei ar prefera să nu fie scos la lumină. Putem mulțumi din nou

the NEW ORDER
Number 179 (NSP) Founded 1978 April 26, 2022 (133)

The Fight Goes On !

Seventy years after the capitulation of the Wehrmacht on May 8, 1945, the postwar National Socialist movement is stronger than ever not only in Germany, but throughout Europe.

Decades of mass murder, expulsion, persecution, and defilement have not sufficed to destroy the seed of the brilliant idea of our much loved Führer Adolf Hitler.

All National Socialists and other racially-aware citizens and racial kinemen fight side by side for the preservation of our White folk.

The movement has indeed become stronger, but the danger of biological folk death is also much greater today than in the past.

The desperate enemy is in the process of committing genocide against all White folk. His means are anti-White immigration, culture dilution, and race-mixing.

Whether "rape" or "slit-throat" whether in election halls or street brawls, whether armed with propaganda material or on a battlefield of a different kind, every National Socialist must do his duty!

Hitler!
Gottfried Lauck

NSDAP/AO este cel mai mare furnizor Lumea propagandei național-socialiste!

Reviste tipărite și online în multe limbi
Sute de cărți în aproape o duzină de limbi
Peste 100 de site-uri web în zeci de limbi

BOOKS - Translated from the Third Reich Originals!
www.third-reich-books.com

NSDAP/AO
Fight Back!

nsdapao.org
Contact us to find out how YOU can help!